

AL FEIXISME NO SE L'AMAGA, SE'L COMBAT

No passaran.

Que a dia d'avui una Senyera tapi l'àguila franquista que continua presidint la plaça del barri de Gràcia, podria ser ben bé una metàfora tan inquietant com realista del que ha passat a Manlleu, als Països Catalans i a l'Estat espanyol en general en els darrers vuitanta anys. El mirall en el qual s'hi reflecteix la pervivència d'un passat imposat per la força, la imatge d'una *Transició* que lluny de trencar amb el franquisme va a treballar-hi en connivència, i de l'Estat de les Autonomies resultant, que avui ens nega, en nom de la -seva- democràcia, drets de primer ordre com el dret a l'autodeterminació.

Perquè malgrat que l'àguila estigui tapada per la Senyera, l'àguila hi és. Amagada, si voleu, però hi és. I que resti impassible al pas dels anys ens porta a pensar en qüestions com l'existència i la vigència d'elements franquistes en tots i cadascun dels poders fàctics d'un estat suposadament democràtic; des de la monarquia, hereva directa del dictador, passant per un poder judicial que pretén castigar l'exercici de la democràcia, una jerarquia catòlica ultrareaccionària i bel·ligerant amb els drets més fonamentals de les dones i, com no, uns cossos policials que tan sols fa unes setmanes actuaven al més pur estil *Brigada Político-Social* franquista, detenint alcaldes, activistes i periodistes sense ordre judicial prèvia. I aquestes coses passen en -la seva- democràcia, perquè l'àguila hi és; salvaguardant la *sacrosanta* unitat d'Espanya, malgrat estar tapada per la Senyera.

El proper dilluns 4 de febrer farà vuitanta anys de l'ocupació franquista de Manlleu, vuitanta anys des que les tropes nacionals travessaren el Ter per instaurar l'ordre militar i repressiu tan característic del feixisme. Vuitanta anys d'una continuïtat que uneix la dictadura franquista amb l'anomenat *Règim del 78*, que són connectats per una línia, sense cap ruptura, que també es fa evident a la nostra vila. No és casual que, com dèiem, l'àguila continui presidint la plaça de Gràcia, com tampoc és casual que El Coro o La Cope, símbols del Manlleu més republicà i obrerista, perdurin en l'oblit mentre la nomenclatura manlleuena segueix plagada de sants, frares i *crists reis*; és la victòria dels símbols del franquisme als nostres carrers, que cap dels governs municipals, des de l'any 1979, ha volgut revertir. Aquesta continuïtat no només es fa visible en el terreny simbòlic, sinó que també és palpable en les condicions materials de vida

de les persones: la desigualtat i l'exclusió social existent a Manlleu són un *caldo de cultiu* molt perillós que pot donar novament ales al feixisme, especialment si aquestes qüestions es tracten exclusivament en termes de “seguretat ciutadana”. En aquest sentit hem d'estar molt alerta davant l'ofensiva neofeixista que s'està articulant arreu, també a casa nostra. Calen polítiques municipals desacomplexadament antifeixistes, no només en el camp de la memòria històrica - que també-, sinó que apostin, també, des d'una perspectiva socioeconòmica, per la pluralitat en el marc de la inclusió, la igualtat d'oportunitats real i l'eradicació de la pobresa. I evidentment, no cal dir-ho, hem posar tota la carn a la graella, des de les institucions i des del carrer, per acabar d'una vegada per totes amb la impunitat amb la que actua l'extrema dreta, protegida des de fa 40 anys per la -seva- democràcia.

Deia Bertolt Brecht que no hi ha res més semblant a un feixista que un burgès espantat. I molts s'han atrevit a insinuar que l'independentisme “ha despertat el feixisme”. Res més lluny de la realitat; el feixisme va arribar amb el cop del 36, i encara no ha marxat. Perquè precisament el feixisme és l'instrument que utilitza el poder establert quan se sent amenaçat. És l'àguila amagada rera la Senyera, i per això no ens cansarem de dir que al feixisme no se l'amaga, sinó que se l'assenyala i se'l combat; se'l destrueix. Toca, doncs, desfer-nos de l'àguila.

Ismael Dot.
CUP Manlleu.